

udstrækning man boykotter franske varer og franske firmaer. Og det er klart, at vi har megen sympati for, at folk fortsætter deres personlige boykotter.

Kim Andersen (V):

Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget fra Enhedslisten om boykot af franske firmaer og franske varer. Det er ikke, fordi vi billiger atomprøvesprængningerne i Mururoa, bestemt ikke. Men der ligger et forkert sigte i forslaget, et forkert signal. Frankrig og Danmark er med i et fællesskab i EU, og dér skal vi samarbejde; vi skal bruge de politiske redskaber, og regeringen skal øve indflydelse gennem de diplomatiske kanaler, som regeringen har til rådighed.

Vi skal ikke begynde at lade en forkert beslutning i den franske regering og hos den franske præsident gå ud over franske borgere, franske fabrikker, franske bønder. Det ville være et helt forkert signal, og det ville være helt i strid med intentionerne i det indre marked om varernes fri bevægelighed.

Hvis man så alligevel skulle gå en lille smule med på tankegangen, ville det, som Enhedslisten her foreslår, også vise sig at være forkert set ud fra et taktisk synspunkt. Man kan sige, at er man så utilfreds med det, som den franske regering så hårdnakket gennemfører, skal man bruge en anden taktik end at forsøge at gøre tilværelsen vanskelig for de franske borgere. Man skulle derimod handle mere med dem, lade dem få bedre købekraft, bedre økonomi, så de i højere grad var modstandsdygtige over for en stivnakket regering, der har truffet og gennemført en forkert beslutning.

Men sigtet i forslaget her er for os at se på baggrund af vort medlemskab af EU og intentionerne i det indre marked et helt forkert signal. Derfor støtter Venstre ikke beslutningsforslaget.

Kent Kirk (KF):

Jeg skal på vegne af mit partis ordfører i spørgsmålet om boykot af franske firmaer og varer holde følgende tale:

Indledningsvis vil jeg over for Enhedslisten påpege, at hvis man var enige i den protestmetode, som Enhedslisten her foreslår, brugen af boykot – og jeg kan godt afsløre, at det er Det Konservative Folkeparti ikke – ville de initiativer, som Enhedslisten her foreslår, jo være i direkte strid med gældende EU-lov og ikke mindst med lovgivningen omkring det indre marked.

For Det Konservative Folkeparti er det overordentlig vigtigt, at alle EU-lande overholder de fælles regler, og derfor kan vi ikke støtte, at Danmark skal til at opføre sig endnu mere bagstræberisk end de EU-lande, der i dag ikke overholder de fælles regler.

Men lad mig slå fast med det samme, at Det Konservative Folkeparti er meget imod den franske enegang i denne sag, og vi har ikke hørt saglige argumenter fra præsident Chiracs mund, der kan overbevise os om det rimelige i den franske handling. Men – og det må et parti som Enhedslisten, der jo om nogen er imod internationalt forpligtende samarbejde, jo kunne forstå – man skal og må kunne forstå, at Frankrig har retten til som en selvstændig og suveræn nationalstat at gøre dette.

Der er med andre ord ikke tale om, at EU eller NATO kan gribe ind, selv om Enhedslisten vel må give mig ret i, at det havde været ganske belejligt for verdensopinionen og ikke mindst for den fransk-polynesiske befolkning, der i denne sag udnyttes af Frankrig, hvis vi på overnationalt niveau gennem styrkelse af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU kunne gribe ind.

Selv hr. Keld Albrechtsen burde jo være enig i, at det ville være godt, hvis EU kunne have stoppet den franske handling.

Enhedslisten foreslår, at man skal boykotte for at få Frankrig til at ændre holdning. Nu kan man jo bruge megen tid på at diskutere, hvad der ud fra en rent akademisk betragtning er mest fornuftigt, men efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er en dialog mellem statsledere og regeringer det rette forum at få politisk indflydelse på statslederens beslutning.

Dette er ikke tilfældet, hvis man vælger den hasarderede løsning at boykotte franske produkter. For det første har Frankrig jo ikke gjort noget ulovligt, men noget, som man ud fra en rent subjektiv betragtning kan mene er forkert. For det andet vil man med en boykot først og fremmest ramme en lang række franske producenter, der er uden andel i Chiracs beslutning. Det er dybt asocialt og demokratisk fejlagtigt, at straffe en nations virksomheder og befolkning for noget, som man med rimelighed kan sige har ligget uden for deres indflydelse.

Men jeg må indrømme, at det er meget svært overhovedet at tage Enhedslistens beslutningsforslag alvorligt. Beslutningsforslaget skulle jo ligeledes inkludere Kina, der som bekendt atomprøvesprænger på livet løs, og man kan